

Översikter och meddelanden

Minjung-rörelsen i Sydkorea. Nationalism i en delad nation

Inledning

Korea är en nation som under 1900-talet har upplevt kolonialism (1910-45), delning (1945) och inbördeskrig (1950-53). För en nation som traditionellt anser sig ha en obruten historia av 5000 år och som betraktar sig som etniskt homogen och politiskt odelbar blir den nuvarande delningen automatiskt ett onaturligt tillstånd. Denna inställning gäller för både Nord- och Sydkorea, som sedan delningen har utkämpat en bitter legitimitetskamp om vem som företräder inte bara den rätta koreanska identiteten utan också den enda.

Delningen av Korea problematiserar nationalistiska begrepp som kontinuitet och autenticitet, men har också direkta beröringspunkter med dagens debatt kring globalisering och etnicitet. Det faktum att delningen föregicks av en japansk ockupation och att den utfördes av de två västerländska stormakterna USA och Ryssland gör dessutom frågor om både post- och neokolonialism aktuella.

Detta är en studie av minjung-rörelsen som har sin bas i Sydkorea och som har uppstått och hämtat sitt existensberättigande utifrån det faktum att nationen är delad. Rörelsen kan sägas vara det mest tydliga uttrycket för en strävan mot en återförening i nationalismens tecken oberoende av Nords eller Syds politiska system.

Med avseende på dess anhängare kan minjung-rörelsen delas upp i fyra olika delar. En del bestående av akademiker och intellektuella ägnar sig åt att studera och omtolka den i första hand moderna koreanska historien. En annan del verkar som dissidentrörelse bland studenter, bönder och arbetare. En tredje del är en religiös rörelse med både shamanistiska, buddhistiska

och kristna grupperingar. En fjärde del slutligen utgörs av konstnärer och författare tillhörande rörelsen.

Minjung-rörelsen kan utifrån ett nationalismerspektiv ses som ett försök att skapa en nationell identitet bortom en faktisk territoriell delning. Geir Helgesen har i sin avhandling *Democracy and authority. The cultural dimension of Korean politics* visat hur sydkoreaner gör en klar åtskillnad mellan staten Nordkorea och det nordkoreanska folket.¹ I Sydkorea är med andra ord idén om det koreanska folkets renhet och odelbarhet en etablerad hållning.

Erik Cornell beskriver i sin *Nordkorea. Sändebud till Paradiset* hur återföreningsfrågan ständigt aktualiserades i den nordkoreanska offentligheten.² I Nordkorea har dock staten fullständigt monopol på tolkningen av den koreanska identiteten, vilket gör det omöjligt för Cornell att uttala sig om vad nordkoreaner i gemen anser om sitt sydliga grannfolk.

Syftet med denna artikel är att redogöra för och kommentera minjung-rörelsens strävan att skapa en nationalism som strävar mot en återförenad nation med fullständig demokrati och social utjämning och där koreansk kultur dominerar framför en globaliserad västerländsk. Ett försök görs att definiera minjung-begreppet utifrån en klass- och regionsmässig bas, samt att ge en historisk redogörelse av rörelsen.

Minjung som klass och region

Det sino-koreanska ordet *minjung* har sin etymologi i de kinesiska tecknen för folk (*min*) och massa (*jung*). Det finns många koreanska ord som genom åren har betecknat folket: *paeksông*, *sômin* eller *inmin* för folket i en traditionell mening, och *kungmin* eller *simin* för medborgarna i den sydkoreanska republiken. Ordet minjung har dock kommit att laddas med

en alldeles speciell betydelse, genom att användas för den del av folket som klass- eller regionsmässigt står utanför den politiska och ekonomiska maktens centrum och som därför saknar möjligheter att påverka samhällets utveckling.³

Det har gjorts försök att jämföra minjung-begreppet med marxistisk klassanalys⁴ eller med latinamerikansk befrielseteologi.⁵ Andra ser likheter med den postkoloniala teori som kallas subalterna studier.⁶ Det kan i detta sammanhang vara fruktbart att jämföra minjung-begreppet med det civila samhället i europeisk tanketradition sådant det skildras av Ingemar Karlsson.

Ett territorium har också en sorts identitet som alltid måste definieras inifrån, och som bygger på traditioner och dominerande förhållningssätt hos det civila samhället. Detta politikens 'vi' upprättar en geografisk gräns för vilka som är bundna av en viss maktstruktur och vilka som står utanför – vilka som definieras som medborgare, och vilka som inte gör det.⁷

I Korea har den del som hållits utanför makten alltid utgjort majoriteten av befolkningen. Under Chosôn-dynastin (1392-1910) antas så mycket som 50 procent av befolkningen ha utgjorts av slavar.⁸ En annan marginaliserad grupp under Koreas sista dynasti var de så kallade *paekchông*, slaktare och garvare som liksom Japans *burakumin* ansågs syssla med "orent" arbete.⁹ Att vara slav var fram till institutionens avskaffande 1894 ärftligt, vilket resulterade i att det första som gjordes vid de ständigt återkommande upproren var att bränna slavregistren.

I modern tid har minjung-begreppet främst kommit att förknippas med arbetare och bönder, de samhällsgrupper som fick bära den tyngsta bördan under Sydkoreas rekordsnabba industrialisering. Andra grupper som anser sig tillhöra minjung är studenter¹⁰ och kvinnor.¹¹ Här finns dock en tydlig skillnad i definitionen på vilka som är minjung. 1970-talets minjung-historiker betraktade alla som var utestängda från makten, som minjung, medan 1980-talets historiker enbart begränsade sig till arbetarna och bönderna.¹²

Geografiskt förknippas minjung-rörelsen med den sydvästliga Chôlla-provinsen vars befolkning under århundraden har varit utsatt för

diskriminering och förtryck. Sallie Yea menar i sitt arbete om Chôlla-provinsen som motståndets region att detta arv går så långt tillbaka som till De tre kungarikernas tid (57 f Kr-668), då den koreanska halvön var indelad i Koguryô, Silla och Paekche.¹³ Uppdelningen är fortfarande märkbar i staten Nordkorea (Koguryô) respektive de båda sydkoreanska provinserna Kyôngsang (Silla) och Chôlla (Paekche).

De historiska berättelserna om Chôlla-provinsen handlar om förtryck och fattigdom, motstånd och uppror i kombination med en stark traditionell folkkultur. Denna bild gäller både för provinsens egen befolkning och för de övriga provinsernas invånare. Chôlla-provinsen förknippas med minjung-författare som Kim Chihai,¹⁴ med minjung-konstnärer som Hong Songdam,¹⁵ med minjung-politiker som Kim Daejung,¹⁶ och religiöst med shamanism och kristendom i dess katolska form, vilka har betydtyt mycket för minjung-rörelsen.

Speciellt under efterkrigstiden har rivaliteten mellan provinserna Chôlla och Kyôngsang accentuerats ytterligare till följd av att den sistnämnda provinsen har monopoliserat både den politiska och den ekonomiska makten inklusive samtliga presidentposter fram till Kim Daejung. Denna långtgående regionalism hämtar sin näring ur det som Karlsson kallar en ideologisering av ett territorium:

Ideologiseringarna av territoriet – vi kallar dem här för enkelhetens skull ideologier – innehåller skiftande krav på graden av integration och folklig identifikation. Ideologier som förutsätter hög identifikation och integration är i synnerhet traditionell regionalism ...¹⁷

En annan provins som historiskt utsatts för diskriminering från centralmaktens i Seoul sida är P'yôngan-provinsen i nordvästra Nordkorea där ett uppror utspelade sig 1811-12, det så kallade Hong Kyông-nae-upproret som av minjung-historiker betraktas som en föregångare till Tonghak-upproret 1894-96. Anders Karlsson argumenterar dock i sin avhandling för att Hong Kyông-naes uppror snarare bör betraktas som en konflikt mellan lokala intressen gentemot centralmakten än ett folkligt uppror.¹⁸

I ett gränsperspektiv kan Chôlla- och P'yôngan-provinserna, båda geografiskt belägna långt

från Seoul, med fördel jämföras med de gränskulturer som skildras av Hastings Donnan och Thomas M. Wilson.¹⁹ Tack vare sitt utsatta och sårbara läge utvecklar sådana gränskulturer en egen identitet med starka nationalistiska drag. Speciellt gäller detta den starka kopplingen till en traditionell folkkultur som dessa provinser har i det allmänna koreanska medvetandet.

För Sydkoreas del förknippas minjung socialt med arbetare och bönder och geografiskt med Chôlla-provinsen. Det är ingen slump att majoriteten av de minjung-filmer som producerades under 1980- och 1990-talen ofta utspelade sig bland just arbetare och bönder i Chôlla-provinsen eller bland migranter från provinsen inflyttade till Seoul.²⁰

Minjung-rörelsens historia

I Korea har akademiker och intellektuella på konfucianskt vis traditionellt värderats högt i samhället. Särskilt studenterna betraktar sig som väktare av nationens moral, vilket förklarar denna grups stora betydelse i minjung-traditionen.²¹ Det kan därför vara lämpligt att söka minjung-rörelsens uppkomst i den första studentaktivismen vid slutet av 1800-talet.

Under Yi-dynastiens sista år hittas de första dokumenterade fallen av studentprotester. 1873 genomförde studenterna i Seoul en strejk till stöd för kung Kojong,²² och 1896 bildades *Tongnip Hyöp'oe* (Independence Club) under ledning av Philip Jaisohn. Organisationen vars medlemmar utgjordes av intellektuella och studenter betraktas som embryot till den moderna koreanska nationalismen. Under sin korta tid, organisationen förbjöds 1898, vände man sig både mot de utländska makterna som försökte omvandla landet till en koloni och den korrumperade och maktlösa Yi-dynastin som inte förmodade leda landet in i ett modernt nationsbyggande.²³

Den andra komponenten i minjung-rörelsen är den långa tradition av folkliga uppror i Korea som i närmast anarkistisk anda alltid tenderar att rikta sig mot makt i alla dess former. Under den sena Yi-dynastiens 1800-tal utspelade sig flera sådana uppror som har fått en plats i minjung-rörelsens genealogi.

Det viktigaste av dessa är det omfattande Tonghak-upproret 1894-96 som räknas som minjung-rörelsens direkta ursprung i den meningen att upproret tolkas som en kamp både mot den feodala makten för social rättvisa och mot den koloniala makten för den koreanska nationen. Detta anses vara första gången som minjung grep in som subjekt i modern koreansk historia.²⁴

För minjung-rörelsen är kampen för social revolution nämligen oskiljbar från kampen mot utländska maktens inflytande, och dess historiker menar att det finns en tendens inom officiell koreansk historieskrivning att beskriva Tonghak-upproret enbart som en anti-japansk rörelse för att därmed undanhålla det radikala sociala budskapet för eftervärlden.²⁵

Det var dock under den japanska kolonialtiden som minjung-rörelsen föddes som en medveten teori. I kölvattnet efter Första mars-rörelsen 1919, som hade dominerats av bönder och arbetare, fick minjung-begreppet av historikern (och anarkisten) Sin Ch'ae-ho sin nuvarande betydelse som term för den förtryckta del av det koreanska folket som samtidigt genom historien har representerat folkmajoriteten.²⁶

Staten Sydkorea har sedan sitt bildande 1948 med få undantag styrts av auktoritära regimer. Till raden av diktatorer räknas Yi Sûng-man 1948-60, Pak Chông-hûi 1961-79, Chôn Tu-hwan 1980-88 och No T'ae-u 1988-95, varav de tre sistnämnda hade militär bakgrund. De två grupper som dominerat kampen mot det politiska förtrycket och därmed också minjung-rörelsen har varit studenter och arbetare.²⁷

Omfattande studentdemonstrationer den 19 april 1960 fick president Yi Sûng-man på fall. Sedan dess är 19 april en av många åminnelse-dagar för minjung-rörelsen och ett tillfälle då studentprotester alltid äger rum i landet. Under samma tid pågick en omtolkning av den koreanska historien inom minjung-rörelsen och flera viktiga arbeten publicerades av författarkollektiven *Hanguk yôksa yônguhoe* (Koreas historiska forskningsgrupp) och *Yôksa munje yônguso* (Centret för studier av historiska problem).²⁸ I detta historiska projekt ingick även skönlitteratur och poesi som behandlade olika delar av den koreanska historien.

1970 begick arbetaren Chun T'ae-il självmord genom att tända eld på sig själv i protest mot förhållandena på landets fabriker. Detta politiska självmord skulle följas av hundratals andra, radikaliserade minjung-rörelsen i en socialistisk riktning. Rörelsens krav tolkades på tre nivåer: *minju* (demokrati), *minjok* (folk) vilken symboliserade återförening och kamp mot USAs närvaro, och *minjung*, den sociala revolutionen.²⁹

Studenter organiserade sig i studiecirklar, läste insmugglad socialistisk litteratur på japanska, vandrade runt i landet och agiterade och organiserade skolor och fackföreningar för arbetare. En hel subkultur uppstod med egna författare och musiker som återupplivade den koreanska bondekulturens estetiska uttryck med maskdans och shamanistiska ritualer.³⁰

En annan del av minjung-rörelsen hittades hos de kristna företrädesvis katolska grupper som omtolkade kristendomen som en religion för fattiga och förtryckta. Denna så kallade minjung-teologi fick sitt uttryck i missionsgrupper som aktivt deltog i kampen mot det politiska förtrycket.³¹

Perioden efter Pak Chông-hûis död 1979 präglades av febril aktivitet som kulminerade i folkupproret i Kwangju och den efterföljande massakern den 18 maj 1980, där en hel stad som rest sig mot Chôn Tu-hwans statskupp intogs med stora militära insatser och uppskattningsvis 200 döda som följd. Om 1970-talets minjung-rörelse hade dominerats av den generation som hade präglats av 1950-talets antikommunistiska statsideologi, var den generation som tog över efter Kwangju-upproret en del av det ekonomiska framåtskridande som inte hade följts av en demokratisering.³² Detta faktum drev delar av minjung-rörelsen ännu mer åt vänster.

Under 1980-talet tog bonderörelsen, *nong-hwal*, del i minjung-rörelsens verksamhet där studenter gav sig ut för att medvetandegöra landsbygdens folk och få dessa att organisera sig mot landägare och storföretag. Sommaren 1987 nådde kraven på demokrati sin kulmen med omfattande strejkvågor och demonstrationer. Regeringen tvingades i juni att införa direktval för presidentposten, men genom en splittring av op-

positionens röster kom ännu en militär till makten, No T'ae-u.³³

Samma år splittrades studentrörelsen i två huvudfraktioner. En gren krävde demokrati först och därefter återförening, medan en annan krävde återförening först och därefter demokrati. Den sistnämnda bildade 1987 den förbjudna organisationen *Hanch'ongnyôn* (Korean Youth Federation) som idag dominerar det som är kvar av den klassiska studentrörelsen.³⁴

Hanch'ongnyôn betraktar den fortsatta delningen av Korea som ett brott mot det koreanska folkets homogenitet och kräver ett närmande till Nordkorea. I den kompromisslösa kampen för återförening ingår förbjudna besök i Nordkorea och studier av Kim Il-söngs *chuch'e*-ideologi.³⁵ Under 1990-talet orienterade sig Hanch'ongnyôn mot kommunismen i dess nordkoreanska form, något som blev tydligt i det senaste våldsamma studentupproret 1996.³⁶

1998 kom Kim Dae-jung till makten, den tidigare evige oppositionsledaren och av många betraktad som åtminstone en före detta minjung-ledare. Samtidigt har många före detta företrädare för minjung-rörelsen i egenskap av medlemmar i Kim Dae-jungs parti Demokratiska partiet blivit en del av makten. Detta faktum kommer tveklöst att betyda mycket för minjung-rörelsens framtid och möjligheter att påverka landets politik.

Sammanfattning: En ny nationalism

Minjung-rörelsen betraktar sig som förvaltaren av den koreanska folksjäl och anser sig representera det koreanska folket, både i historien, i nuet och i framtiden. Sedan slutet av 1990-talet har rörelsen dock förlorat mycket av sitt tidigare handlingsutrymme.

På kort tid har Sydkorea utvecklats från en fattig militärdiktatur till en postindustriell demokrati. En före detta minjung-ledare är idag president i landet och en globalisering av västerländskt snitt äger just nu rum i rasande fart. Den unga generation som nu växer upp har heller inga direkta minnen av de auktoritära regimerna. Detta faktum gör att minjung-rörelsen idag pendlar någonstans mellan en subkulturell sam-

manslutning och en populistisk folkrörelse på jakt efter ständigt nya projekt för att överleva.

Samtidigt har rörelsen lämnat efter sig ett allmänt idé- och aktivistarv av socialt och politiskt engagemang där koreansk kultur uppvärderas på bekostnad av västerländsk dito, och där återförening fortfarande är målet. Detta faktum illustreras på ett märkligt sätt i den koreanska punkrörelsen som till skillnad från sin engelska förlaga har valt att använda sig av en nationalistisk retorik som direkt härstammar från minjung-rörelsen.³⁷ På samma sätt har de så kallade medborgarrörelser som växt fram den senaste tiden hämtat sin inspiration från minjung-rörelsen. Detta gäller särskilt den begynnande miljö- och kvinnorrörelsen.³⁸

Frågan om minjung-rörelsens utopiska slutmål att skapa en nationalism för ett enat och socialt jämlikt Korea bortom Sydkoreas liberaldemokrati och Nordkoreas kommunism kommer att lyckas går självklart inte att besvara förrän efter en återförening. Minjung-rörelsens svar skulle nog vara att en sådan nationalism ligger så djupt inbäddad i den inhemska kulturen att en utveckling mot en enad koreansk nation med social rättvisa, demokrati och en renässans för koreansk kultur helt enkelt är oundviklig.³⁹

Tobias Hübinette

Noter

1. Geir Helgesen, *Democracy and authority. The cultural dimension of Korean politics* (Richmond, 1998), 41-65.
2. Erik Cornell, *Nordkorea. Sändebud till Paradiset* (Lund, 1999), 91-98.
3. För en genomgång av ordets etymologi och betydelse, se *South Korea's minjung movement. The culture and politics of dissidence*, red. Kenneth M Wells (Honolulu, 1995), 32-37.
4. *Ibid.*, 43-46.
5. *Minjung theology. People as the subjects of history* (London/Singapore, 1983), 38-47. Antologin utgörs av artiklar om minjung-begreppet utifrån ett kristet perspektiv.
6. Nancy Abelmann, "Minjung Theory and Practice", i *Cultural nationalism in East Asia. Representation and identity*, red. Harumi Benu (Berkeley, 1993), 144-47.
7. *Territoriets gränser*, red. Ingemar Karlsson (Stockholm, 1997), 127-28. Antologin berör i stort sett enbart europeiska förhållanden.
8. Bruce Cumings, *Korea's place in the sun. A modern history* (New York/London, 1997), 40 och 53.
9. Ki-baik Lee, *A new history of Korea* (Seoul, 1984), 188. Lee betraktas som en minjung-historiker i den meningen att han i sin historia inte bara skildrade kungarnas och de lärdes historia utan också försökte sig på en folkets historieskrivning.
10. Roy Richard Grinker, *Korea and its futures. Unification and the unfinished war* (London, 1998), 199-202.
11. Miriam Ching Yoon Louie, "Minjung feminism. Korean Women's movement for gender and class liberation", *Women's studies international forum* 4/1995.
12. För en genomgång av minjung-historiografin, se Anders Karlsson, "Minjung. Folket, historieforskning och frågan om Koreas modernisering", *Orientaliska Studier* 88/1996.
13. Sallie Yea, *Maps of resistance and geographies of dissent in Cholla region* (Wellington, 1997), 4.
14. Chi-ha Kim, "A declaration of conscience", *Bulletin of concerned Asian scholars* 2/1977. Kim Chi-ha var under 1970-talet symbolen för det litterära motståndet mot militärdiktaturen.
15. Frank Hoffmann, "Images of dissent. Transformations in Korean minjung art", *Harvard Asia Pacific Review* 2/1997. Hong Song-dam skapade 1996 en 42 meter hög muralmålning i minjung-stil på Chönnam-universitetet i Kwangju.
16. Dae-jung Kim, *Brev från fängelset* (Stockholm, 1999), 228-48. Kim Dae-jung betraktades innan han blev president 1998 som Sydkoreas politiske minjung-ledare.
17. *Territoriets gränser* (1997), 135.
18. Anders Karlsson, *The Hong Kyöngnae rebellion 1811-1812. Conflict between central power and local society in 19th-century Korea* (Stockholm, 2000), 267-75.
19. Hastings Donnan & Thomas M. Wilson, *Borders: Frontiers of identity, nation and state* (New York/Oxford, 1999), 63-86. De gränskulturer som behandlas gäller den spanska enklaven Melilla i Marocko, den nordirländska gränsen och den mexikansk-amerikanska gränsen.

20. Grinker (1998), 41-44, samt Isolde Standish, "Korean cinema and the new realism: text and context", i *Colonialism and nationalism in Asian cinema*, red. Dissanayake Wimal (Indianapolis, 1994). Den klassiska minjung-filmen som utspelar sig i Chölla-provinsen är enligt Grinker *Söp'yönje*, en film som både fick en kommersiell och en konstnärlig framgång.
21. Byeong-chul Park, "Political suicide among Korean youth", *Bulletin of concerned Asian scholars* 1-2/1994.
22. Grinker (1998), 176.
23. Lee (1984), 302-05.
24. *South Korea's minjung movement. The culture and politics of dissidence* (1995), 26-27.
25. Abelmann (1993).
26. *South Korea's minjung movement. The culture and politics of dissidence* (1995), 32-36.
27. Lars Lindström, *Accumulation, regulation and political struggles. Manufacturing workers in South Korea* (Stockholm, 1993), 83-87.
28. *South Korea's minjung movement. The culture and politics of dissidence* (1995), 18.
29. Park (1994).
30. Hyun-key Kim Hogarth, *Korean shamanism and cultural nationalism* (Seoul, 1999), 338-49.
31. *South Korea's minjung movement. The culture and politics of dissidence* (1995), 88-98.
32. Foon Rhee, "Vanguards of violence: A comparison of the US and Korean student movements", *Korean Studies* 17/1993.
33. Cumings (1997), 386-89.
34. Grinker (1993), 184-85.
35. Cornell (1999), 49-55. Chuch'e-ideologin går i korthet ut på att det koreanska folket inte bara är sig själv nog rent kulturellt och politiskt utan också kan klara sig själv rent ekonomiskt. Cornell konstaterar att chuch'e-ideologins tonvikt på politisk självständighet och framför allt på ekonomisk isolering har lett det nordkoreanska folket till svält och armod.
36. Ibid, 192.
37. Stephen J. Epstein, "Anarchy in the UK, solidarity in the ROK: Punk rock comes to Korea", *Acta Koreana* 3/2000.
38. See-jae Lee, "Korean social movements", *KFEM News* 1/1997.
39. James K Freda, "Discourse on han in postcolonial Korea: Absent suffering and industrialist dreams", *Jouvert* 1-2/1999.
- Källförteckning**
- Abelmann, Nancy, 1993. "Minjung Theory and Practice", i Harumi Befu (red), 1993. *Cultural nationalism in East Asia. Representation and identity*. Berkeley.
- Cornell, Erik, 1999. *Nordkorea. Sändebud till Paradiset*. Lund.
- Cummings, Bruce, 1997. *Korea's place in the sun. A modern history*. New York/London.
- Donnan, Hastings & Wilson, Thomas M., 1999. *Borders: Frontiers of identity, nation and state*. New York/Oxford.
- Epstein, Stephen J., 2000. "Anarchy in the UK, solidarity in the ROK: Punk rock comes to Korea", *Acta Koreana* 3/2000.
- Freda, James K, 1999. "Discourse on han in postcolonial Korea: Absent suffering and industrialist dreams", *Jouvert* 1-2/1999.
- Grinker, Roy Richard, 1998. *Korea and its futures. Unification and the unfinished war*. London.
- Helgesen, Geir, 1998. *Democracy and authority. The cultural dimension of Korean politics*. Richmond.
- Hoffmann, Frank, 1997. "Images of dissent. Transformations in Korean minjung art", *Harvard Asia Pacific Review* 2/1997.
- Karlsson, Anders, 1996. "Minjung. Folket, historieforskning och frågan om Koreas modernisering", *Orientaliska Studier* 88/1996.
- Karlsson, Anders, 2000. *The Hong Kyôngnae rebellion 1811-1812. Conflict between central power and local society in 19th-century Korea*. Stockholm.
- Kihl, Young-whan, 1994. "The cultural dimension and context of North Korean communism", *Korean Studies* 18/1994.
- Kim, Chi-ha, 1977. "A declaration of conscience", *Bulletin of concerned Asian scholars* 2/1977.
- Kim, Dae-jung, 1999. *Brev från fängelset*. Stockholm.
- Kim-Hogarth, Hyun-key, 1999. *Korean shamanism and cultural nationalism*. Seoul.
- Lee, Ki-baik, 1984. *A new history of Korea*. Seoul.
- Lee, See-jae, 1997. "Korean social movements", *KFEM News* 1/1997.
- Lindström, Lars, 1993. *Accumulation, regulation and political struggles. Manufacturing workers in South Korea*. Stockholm.
- Louie, Miriam-Ching Yoon, 1995. "Minjung-feminism. Korean Women's movement for gender and class liberation", *Women's studies international forum* 4/1995.
- Minjung theology. People as the subjects of history*, red. D. Preman Niles, 1983. London/Singapore, 1983.

- Park, Byeong-chul, 1994. "Political suicide among Korean youth", *Bulletin of concerned Asian scholars* 1-2/1994.
- Rhee, Foon, 1993. "Vanguards of violence: A comparison of the US and Korean student movements", *Korean Studies* 17/1993.
- South Korea's minjung movement. The culture and politics of dissidence*, red. Kenneth M Wells, 1995. Honolulu.
- Standish, Isolde, 1994. "Korean cinema and the new realism: text and context", i Dissanayake Wimal, 1994. *Colonialism and nationalism in Asian cinema*. Indianapolis.
- Territoriets gränser*, red. Ingemar Karlsson, 1997. Stockholm.
- Yea, Sallie, 1997. Maps of resistance and geographies of dissent in Cholla region. Wellington.

Disappointing Democracy

Before talking about the disappointments of democracy I have to warn against the disappointments of my lecture. Asked to speak about the multifarious limits of democratic performance, I ended up preparing something more narrow: a small handful of reflections on the rule of lawlessness and the limits of democratic legitimacy. In addition, I was asked to talk about new democracies in general. But I ended up thinking more and more about the country I care most about (and know most of) at present: Mexico, my country of residence. These, then, will be veiled reflections on Mexico, with occasional references to Latin America, accompanied by the vague expectation that they may be relevant, too, to unspecified similar cases of recent democratization.

Qualified democracy

Disappointment with democracy has been with us since the early days of the famous "third wave" of global democratization.¹ Since the early transitions in South America, it was clear that the new democracies in the "South" did not live up to our ideas and standards of advanced liberal democracies. From the very beginning, they have displayed multifarious shortcomings. They have lacked democratic features we cherish and take for granted in the "Northwestern" quadrant of the world.

In response to this mismatch between new democratic realities and our ideas of liberal democracy, scholars have been trying to save con-

ceptual precision by adding adjectives to democracy – adjectives that express such democratic deficiencies. Examples are tutelary democracy; low intensity democracy, delegative democracy, illiberal democracy, exclusionary democracy, frozen democracy, populist democracy, and clientelist democracy.

The list is endless. Actually, in their seminal 1987 article on "democracy with adjectives," David Collier and Steven Levitsky stopped counting when arriving at around 600 "diminished subtypes" of democracy circulating in the literature at that point.² Disappointing democracy then is no more than another addition to a long catalogue of disappointments.

Quantified democracy

Over the past three decades, the number of democratic regimes worldwide has significantly increased. Yet, we should not be overly optimistic about the current state of affairs. At present, only about two fifths of all regimes in the so-called developing world should actually be classified as democracies. We find most of those democratic regimes in Latin America and Eastern Europe, and to a lesser degree in Sub-Saharan Africa and Asia. Only about half of them are liberal democracies, the other half some kind of deficient "electoral democracies."

The remaining majority of regimes are authoritarian. Roughly a third of them are fully closed dictatorships (personal dictatorships, military regimes, or one-party states). All others qualify as electoral autocracies that hold regular multiparty elections but fall short of democratic minimum standards.³